

РОЗДІЛ 1

обака обнюхав мою валізу. Як для пошукового пса, на-
тренованого на виявлення наркотиків, він був аж над-
то волохатим екземпляром, певно, породи ховаварт.
Тільки-но я хотіла почухати його за вухом, як він ви-
шкірив зуби і загрозово гавкнув. Потім всівся й щосили при-
тиснувся носом до валізи. Митника це, здавалося, спантеличило
не менше, ніж мене. Він глянув спочатку на пса, потім на мене,
затим знову перевів погляд на собаку, знову зиркнув на мене,
і лишень тоді взяв валізу й сказав:

— Ну що ж, подивимося, що там знайшла наша нишпорка
Амбер.

Цього лишень бракувало. Не минуло й півгодини, як я сту-
пила на британську землю, а мене вже запідозрили в контра-
банді наркотиків. Справжні контрабандисти, якщо такі були
в черзі за мною, мабуть, зловтішалися. Завдяки мені вони мо-
гли тепер спокійнісінько провозити свої швейцарські годин-
ники та елітні наркотики. Ну, який же митник при здоровому
глузді викликатиме з черги для перевірки п'ятнадцятирічне ді-
вчисько із зібраним у хвостик світлим волоссям замість, при-
міром, он того дратівливого типа з лукавим виразом обличчя
позаду мене? Або ж цього підозріло блідого юнака зі скуйов-
дженим волоссям, який захропів ще до того, як літак відірвав-
ся від злітної смуги. Тож не дивно, що тепер він так глузливо
посміхається. У нього, певно, всі кишені напхані забороненими
пігулками снодійного.

Та я твердо вирішила, що нізащо не дозволю зіпсувати собі
настрій. Зрештою, за перегородкою на нас чекало нове чудове
життя разом із такою домівкою, про яку ми завжди мріяли.

Я спокійно подивилася на свою маленьку сестричку, яка не-терпляче вертілася за перегородкою туди й сюди, даючи зрозуміти, що все гаразд. Жодних причин для хвилювання. Це всього лишень остання перешкода між нами та жаданим новим чудовим життям. Переліт був вдалим, ніякої турбулентності, тож Мію не нудило. Мені ж цього разу, як ніколи, пощастило з сусідом. Поруч сидів не якийсь товстун, від якого тхнуло пивом та в якого довелося б відвойовувати підлокітник крісла. І хоча тато, як завжди, майже за безцінь купив квиток на рейс однієї з тих дешевих авіакомпаній, що постійно економлять на паливі, все обійшлося. Коли над Гітроу нам довелося почекати й покружляти перед приземленням, літак не втрапив у халепу. А ще був цей симпатичний чорнявий красунчик на іншому боці в ряду переді мною, який аж надто часто обертався та посміхався мені. Я вже наважилася заговорити з ним, та облишила цей задум, коли помітила, як він кумедно ворухить губами, переглядаючи журнал для футбольних уболівальників, наче якийсь першокласник. Тепер цей самий хлопчина з цікавістю зиркав на мою валізу. Втім, зараз усі витріщалися на мою бідолашну валізу.

Я кокетливо підвела очі на митника й зобразила найчарівнішу зі своїх посмішок.

— Будь ласка... У нас зовсім обмаль часу, літак і без того вже запізнився, а ще ми цілу вічність прочекали біля конвеєра для багажу. Надворі ж нас чекає мама, щоб зустріти мене та мою сестричку. Присягаюся, в моїй валізі немає нічого, окрім купи брудної білизни та... — Лишень у цю мить мені спало на думку, що ще було у валізі, і я запнулася на півслові. — У всякому разі ніяких наркотиків, — закінчила я тихіше й докірливо глянула на собаку. Що за недолуге створіння!

Тим часом незворушний митник поставив мою валізу на стіл. Один із його колег розстебнув блискавку й відкрив кришку. Всі присутні одразу ж зрозуміли, що саме занюхав пес. Правду кажучи, тонкий собачий нюх тут був не потрібний.

— Що в біса?.. — запитав митник, доки його помічник, зморщивши носа, з огидою копирсався в мої білизні. Скидалося на те, що мої лахи страшенно смерділи.

— Органічний сир з Ентлебуха, — пояснила я. При цьому моє обличчя набуло, певне, такого ж яскраво-червоного кольору, як і бюстгальтер, котрий саме тримав у руках митник. — Два з половиною кілограми швейцарського сиру, — щоправда, я не пригадую у нього такого смердючого запаху. — На смак він кращий, ніж на запах, чесне слово.

Амбер, дурна собацюра, обтрушувалася собі. Зусібіч чулося, як люди пирхали зо сміху. Справжні ж контрабандисти, напевно, вже потирали руки від задоволення. Що робив чорнявий красунчик, мені ліпше й не знати. Мабуть, він був просто на сьомому небі, що я не спитала номер його мобільного.

— Оце-то справді геніальна схованка для наркотиків, — сказав хтось позаду нас.

Я глянула на Мію й важко зітхнула. Мія відповіла мені тим же. Ми справді поспішали.

До того ж було надто наївно з нашого боку думати, що нас та наше нове чудове життя розділяє тільки сир. Насправді ж сир лишень відстрочив мить, коли ми були твердо переконані, що стоїмо на порозі нового чудового життя.

Більшість дівчат, певно, мріють про щось інше, проте ми з Мією понад усе прагнули лише одного — мати справжню домівку. Довше, аніж на один рік. І з окремою кімнатою для кожної з нас.

Це був наш шостий переїзд за вісім років, тобто: ми змінили шість різних країн на чотирьох континентах, шість разів починали все з початку в новій школі, шість разів заводили нових друзів та шість разів казали «До побачення!». Ми стали справжнісінькими професіоналами зі складання та розпаковування багажу, постійно зменшуючи наші манатки до мінімуму. Тому, певно, не важко здогадатися, чому ніхто з нас не грав на роялі.

Наша мама — літературознавець (із двома вченими ступенями), її майже щороку запрошують читати лекції до іншого університету. До липня ми ще жили в Преторії, а до цього в Утрехті, Гайдерабаді, Единбурзі та Мюнхені. Наші батьки розлучилися сім років тому. Тато — інженер із такою ж непосидючою, схильною до авантур вдачею, як і мама. Тобто це означало, що він теж частенько змінював місце проживання, точнісінько як і мама. Отож про літні канікули на одному й тому ж місці годі було й мріяти. Ми проводили літо завжди там, де тоді трудився тато. Нині він працював у Цюріху, тому ці канікули минули порівняно непогано (враховуючи всілякі вилазки в гори та відвідини Біосферного заповідника в Ентлебусі). Та, на жаль, не всі місця, куди його закидала доля, були такими ж гарними. Лотті часом казала, що ми маємо дякувати батькам за те, що мали можливість побачити так багато дивовижних куточків світу. Проте, правду кажучи, коли проводиш літо на околиці промислового району Братислави, почуття вдячності все ж має свої межі.

З початку цього осіннього триместру мама мала викладати в Коледжі Магдалени Оксфордського університету. Таким чином здійснилося її заповітне бажання. Вона десятиліттями мріяла посісти місце викладача в Оксфорді. А завдяки маленькому котеджу вісімнадцятого століття, який мама орендувала десь за містом, здійснилася також і наша мрія. Нарешті ми десь осядемо й матимемо справжній дім! У рекламній листівці будинок виглядав романтичним та затишним, від підвалу аж до горища наповненим дивовижними моторошними таємницями. За будинком розкинувся великий сад із розлогими віковими деревами та сараєм, а з вікон другого поверху відкривався неповторний краєвид на Темзу, принаймні взимку. Лотті мала намір розбити там грядки й вирощувати овочі, власноруч варити джем та стати членом жіночої общини села. Мія хотіла облаштувати будиночок на дереві, придбати весловий човен

та приручити сову. Я ж мріяла знайти на горищі скриню зі старими листами та розгадати всі таємниці дому. Окрім цього, ми неодмінно хотіли повісити на дереві гойдалку. Найкраще для цього згодилося б старе іржаве залізне ліжко, щоб ми могли лежати й споглядати небо. Принаймні через день ми влаштовували б справжній англійський пікнік, і весь будинок сповнювався б пахощами духмяних кексів, котрі спече Лотті. Та ще, може, сирного фондю, оскільки добрий органічний сир з Ентлебуха митники на наших очах розламали на такі дрібненькі шматочки, що нічого іншого з нього вже не приготуєш.

Коли ми врешті вийшли із приміщення аеропорту (до речі, ввезення до Великої Британії кількох кілограмів сиру для власного споживання не суперечило жодному закону, та от як подарунок для Лотті він більше не знадобиться), мамі вистачило менше хвилини, щоб наша мрія про неквапливе сільське життя в англійському передмісті луснула, наче мильна бульбашка.

— Мишенята, у нас трішечки змінилися плани, — прощебетала вона, привітавшись.

І хоча при цих словах мама широко посміхалася, нечисте сумління виразно читалося на її обличчі.

Позаду до мами підійшов якийсь чоловік із порожнім візком для багажу. Навіть добре не роздивившись його, я вже знала, хто це був: зміни в планах власною персоною.

— Ненавиджу міняти плани, — пробурмотіла Мія.

Мама все ще удавано посміхалася.

— Ці зміни вам неодмінно сподобаються, — збрехала вона й оком не змигнувши. — Ласкаво просимо до Лондона, найзахопливішого міста світу.

— Ласкаво просимо додому, — додав Містер-Зміни-В-Планах приємним низьким голосом і поклав наші валізи у візок.

Я теж ненавиділа зміни в планах, усім серцем.

РОЗДІЛ 11

ершої ночі в Лондоні мені наснилися Гензель і Гретель, власне кажучи: Мія і я були Гензелем та Гретель, а мама покинула нас у лісі.

— Це задля вашого ж блага! — сказала вона, перш ніж зникла поміж деревами.

Бідолашний маленький Гензель та я безпорадно блукали лісом, доки не прийшли до моторошного пряникового будиночка. На щастя, я прокинулася до того, як зла відьма вийшла на двір. Я лишень на хвилю відчула полегшення, бо вже наступної миті мені спало на думку, що цей сон не такий вже й далекий від дійсності. Фразу: «*Це задля вашого ж блага!*» мама вчора повторила разів сімнадцять. Я ще й досі так гнівалася на неї, що скреготала зубами від люті.

Я вже зрозуміла, що навіть люди за сорок ще мають право на повноцінне особисте життя, та невже вони не могли з цим зачекати, доки ми подорослішаємо? Ці кілька років нічого ж не вирішать. Та якщо вже вона конче хоче бути з містером Зміни, чи не можна було вдовольнитися зустрічами на вихідних? Обов'язково потрібно перевертати все наше життя догори дригом? Не можна було хоча б спитати нас?!

Насправді містера Зміни звали Ернест Спенсер. Вчора ввечері він нас сюди привіз на своєму авто. Дорогою він так невимушено розмовляв, ніби й не помічаючи, що від розчарування та злості ми з Мією ледве стримували сльози і за весь час не зронили й слова. (Це була справді довгенька поїздка з аеропорту до міста.) Лишень коли Ернест дістав валізи з багажника, а насамкінець — поліетиленовий пакет із сиром, Мія опанувала себе.

— Ні, ні, — сказала вона зі своєю найчарівнішою посмішкою і повернула йому пакет. — Це для вас. Невеличкий гостинець зі Швейцарії.

Ернест із мамою задоволено зирнулися.

— Дякую, це дуже люб'язно з вашого боку.

Ми з Мією глузливо посміхнулися одна одній. Та це був єдиний приємний момент за весь вечір. Поцілувавши маму на прощання та запевнивши нас, що з нетерпінням чекає завтрашнього вечора, Ернест врешті поїхав додому зі своїм смердючим пошматованим сиром. Назавтра нас запросили до нього на вечерю, щоб познайомитися з його дітьми.

— Нам теж дуже приємно, — сказала мама.

Ще б пак!

Нам Ернест *«мій-характер-цілком-відповідає-моєму-вкрай-немодному-імені»* одразу видався підозрілим, щойно він вперше переступив поріг будинку. Вже самі подарунки свідчили про серйозність його намірів стосовно мами. Зазвичай мамині залицяльники не переймалися тим, щоб домогтися нашої прихильності. Навпаки, донині вони намагалися, по можливості, ігнорувати наше існування. Але Ернест не тільки приніс букет квітів для мами, а ще й подарував Лотті її улюблені цукерки з шоколадною начинкою, мені — цікавезну книжку про таємні послання, коди та їх розшифрування. Лише з подарунком для Мії він трохи дав маху, вибравши для неї книгу під назвою «Моррін, маленький детектив», яка для її неповних тринадцяти років була аж надто вже дитячою. Але сам факт того, що Ернест цікавився колом наших інтересів, викликав підозри.

Мама, проте, захопилася ним до нестями. Ніяк не збагну чому. Причина ніскільки не в зовнішності. Ернест — лисий, з величезними вухами та сліпучо-білими зубами. Хоча Лотті впевнена, що, незважаючи на всі ці недоліки, Ернест — дуже привабливий чоловік, ми, на жаль, не поділяємо цієї думки. Хай навіть у нього гарні очі, та хто ж при таких вухищах дивитиметься

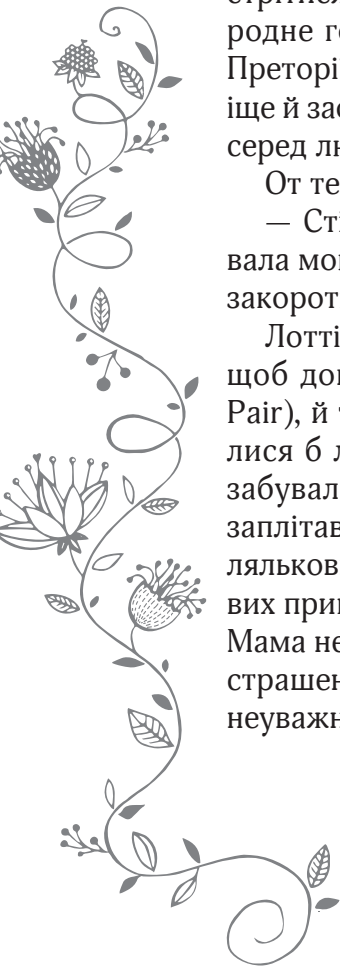
йому у вічі? Окрім того, він підстаркуватий, за п'ятдесят. Його дружина померла більше десяти років тому, а він жив із двома дітьми у Лондоні. Історія підтвердилася. Ми з Мією (маленьким детективом) все одразу ж перевірили в «Гуглі». «Гуглу» добре відомий Ернест Спенсер, бо він — один із тих зіркових адвокатів, чиє обличчя постійно потрапляє в об'єктиви камер, байдуже де: чи перед будівлею суду, чи на червоній доріжці благодійного прийому. А його покійна дружина посідала почесне 201-ше місце (чи щось таке) в черзі спадкоємців англійського престолу. Тому він обертався у найвищих колах англійського суспільства. Його зв'язкам мама завдячує і можливістю викладати в Оксфорді.

За теорією ймовірності мама та Ернест ніколи не мали зустрітися. Але підступні витівки долі та фах Ернеста — міжнародне господарське право — привели його півроку тому до Преторії, де на одній з вечірок вони й познайомилися. А ми ж іще й заохочували її піти на ту вечірку, дурепи, щоб вона бувала серед людей.

От тепер і маємо!

— Стій спокійно, серденько! — Лотті обсмикувала й натягувала мою спідницю, та все марно. Вона була на ширину долоні закорткою.

Лотті Вастльгубер приїхала до нас дванадцять років тому, щоб допомагати по господарству та наглядати за нами (Au Pair), й так і залишилася. На наше щастя. Інакше ми харчувалися б лишень сандвічами, оскільки мама взагалі частенько забувала про їжу й ненавиділа готувати. Без Лотті ніхто б не заплітав нам кумедних косичок, як у Гретель, не святкував би лялькових днів народження та не майстрував би з нами ялинкових прикрас. Та й сама різдвяна ялинка у нас навряд чи була б. Мама не надто шанувала всілякі традиції та звичаї. Окрім того, страшенно забудькувата, вона цілком відповідала стереотипу неуважної професорки. Вона забувала про все: забрати Мію із

заняць гри на флейті, кличку нашого собаки, місце паркування авто. Без Лотті ми б усі давно згинули.

Звісно ж, безгрішною Лотті не була. Щороку вона купувала мені шкільну форму на розмір меншу, ніж потрібно, і щороку намагалася скласти провину за це на мене.

— Не розумію, як можна так вирости за однісіньке літо, — бідкалася вона, намагаючись застебнути жакет у мене на грудях. — Та ще й зверху! Це ж ти навмисне зробила!

— Певна річ!

Хоча настрій у мене був кепський, я не стримала посмішки. Лотті могла б хоч трішечки порадіти за мене. Щоправда, «зверху» не було надто вражаючим, як для майже шістнадцятирічної дівчини, та я принаймні перестала бути пласкою, наче дошка. Тому ідея лишити жакет незастебнутим мені подобалася. У поєднанні з надто короткою спідничкою це мало якнайкраще підкреслити мою фігуру.

— Лів має набагато кращий вигляд, — скаржилася Мія, яка була вже одягнена. — Лотті, чому ти й мені не купила шкільну форму на розмір меншу? І чому шкільні форми скрізь темно-синього кольору? І чому наша школа називається Академія Фрогнел, а на гербі у неї немає жодної жаби?

Вона невдоволено погладила вишиту емблему на своїй нагрудній кишені.

— У мене дурнуватий вигляд. Та й взагалі все тут якесь дурнувате.

Вона повільно обернулася навколо власної осі, вказуючи на чужі предмети меблів навкруги, і сказала підкреслено дзвінким голосом:

— Дурнувате. Дурнувате. Дурнувате. Ти згодна зі мною, Лівві? Ми так раділи котеджу в Оксфорді. Натомість опинилися *тут*...

«*Тут*» — означало у квартирі, перед якою нас учора ввечері висадив Ернест, на четвертому поверсі розкішного багатоквартирного будинку десь на північному заході Лондона, з чотирма

спальнями, блискучою мармуровою підлогою та чистісінькими меблями й предметами, що нам не належали. (Більшість із них були позолочені, навіть диванні подушечки.) Судячи з таблички біля дзвінка, тут мешкали люди на прізвище Фінчлі, які, вочевидь, колекціонували порцелянових балерин. Вони були тут повсюди.

Отож я схвально кивнула.

— Тут немає навіть найнеобхідніших наших речей, — сказала я теж навмисне голосно.

— Тс-с-с! — прошепотіла Лотті, стурбовано зиркнувши через плече. — Ви ж чудово знаєте, що це тимчасово. І що котедж виявився справжнісінькою катастрофою.

Вона припинила обсмикувати мій одяг. Однаково нічим не зарадиш.

— Авжеж, так стверджує містер Спенсер, — сказала Мія. (Нам дозволили звертатися до нього на ім'я, але ми вдавали, ніби геть про це забули.)

— Ваша мама на власні очі бачила пацюка, — сказала Лотті. — Невже ви справді хочете жити в будинку з пацюками?

— Чому б ні, — відповіли ми з Мією в один голос.

По-перше, пацюки були не такими вже й страшними, як їх малюють (це всім відомо після перегляду «Рататюя»). По-друге, може, ця історія про пацюка — така ж вигадка, як і решта. Та й ми не зовсім дурненькі — добре второпали, у чому тут річ. Вчора ввечері мама трохи перестаралася, намагаючись нас переконати. У котеджі нашої мрії начебто тхнуло цвіллю, опалення погано працювало, в камінах вимостили гнізда ворони, по сусідству мешкали галасливі пролетарії, а околиці виявилися геть похмурими. Окрім того, добиратися було вкрай незручно, а школа, куди нас спочатку записали, мала лиху славу. Через те, за словами мами, вона була змушена розірвати договір про оренду котеджу й винайняти цю квартиру — звісно ж, тимчасово. (Як і всі інші помешкання, де ми жили дотепер.)

Так, безумовно, визнала мама, це все довелося владнати поза нашими спинами, але тільки тому, що вона не хотіла псувати нам канікули у тата. Та й взагалі, вона ж бажає нам лише добра. Їй самій тепер доведеться щодня курсувати між Оксфордом та квартирою, щоб ми мали змогу відвідувати чудову школу. Та й *«якщо чесно, мишенята, хіба ж не круто жити в самому Лондоні, аніж десь за містом у сільській місцевості?»*

Певна річ, все це анітрохи не мало стосунку до того, що містер Ернест *«я-знаю-що-краще-для-вас»* зовсім випадково також мешкав у цьому районі Лондона й хотів, щоб мама була якомога ближче до нього. А школа, в якій ми мали вчитися, також цілком випадково виявилася школою, куди вступили й діти Ернеста. З якими ми, теж, звісно, завдяки випадковому збігу обставин, мали познайомитися сьогодні за вечерею в будинку Ернеста.

Намічалася справжнісінька катастрофа. Кінець цілої епохи.

— Мені зле, — сказала я.

— Ви просто дуже схвильовані, — однією рукою Лотті за-спокійливо гладила Мію по плечах, тоді як іншою прибрала за вухо неслухняне пасмо мого волосся. — І це цілком природно у перший день у новій школі. Та повірте мені: ви не маєте почуватися гіршими за інших. Ви обидві дуже-дуже гарненькі, до того ж такі розумниці, як ви, точно не мають перейматися тим, що не встигатимуть на уроках. — Вона лагідно нам посміхнулася. — Мої напрочуд розумні, чарівні, золотоволосі ельфійки.

— Так, напрочуд тямущі, гарненькі, золотоволосі ельфійки з брекетами на зубах, товстезними окулярами, наче в якогось ботана, та довжелезним носом, — пробурчала Мія, зовсім не переймаючись тим, що великі карі очі Лотті від розчулення зблиснули сльозами. — Ще й без постійного місця проживання.

«Зате з божевільною матусею, чи не найстарішою нянькою з найстаршими вихованцями у світі та цілою купою розбитих на друзки мрій про щасливе сільське життя», — по-

думки додала я, проте не могла стриматися, щоб не відповісти на щирю посмішку Лотті. Вона була такою зворушливою, коли дивилася на нас своїми сяючими очима, сповненими гордістю та оптимізмом. Та й її провини тут не було.

— Брекетти на зубах тобі лишилося носити ще тільки півроку. Ти неодмінно витримаєш до кінця, мишенятко Мія, — зненацька до кімнати увійшла мама. Як завжди вона почула лише те, що хотіла почути. — Які ж гарненькі шкільні форми! — Вона обдарувала нас сонячною посмішкою і почала порпатися в картонній коробці з написом «Взуття».

Звісно ж, мамине взуття уже привезли до цієї міщанської халупи, а от ящики з моїми книгами, таємними записниками, як і футляр з гітарою, ще й досі кочують поміж країнами.

Я сердито споглядала мамину вузьку спину. Те, що містер Спенсер закохався в неї, можна зрозуміти. Як для професорки літератури вона дійсно гарно виглядає: натуральна блондинка, довгонога, блакитноока, з прекрасними зубами. Їй сорок шість, що помітно лише при яскравому ранковому світлі, якщо напередодні ввечері вона дозволила собі зайвий келих червоного вина. У кращі дні мама була схожа на Гвінет Пелтроу. Проте її нова стрижка просто жахлива. Можна подумати, вона користується послугами того ж перукаря, що й герцогиня Камілла.

Мама жбурляла взуття, що їй було не потрібне, на килим позаду себе. Наша собака Баттер — повне ім'я якої *Принцеса Баттеркап*, раніше відома як *Доктор Ватсон* (кличка Доктор Ватсон походить відтоді, коли ми вважали її псом) — схопила один кросівок й потягнула його до свого імпровізованого спального місця під журнальним столиком, де заходилася його жадібно розгризати. Ніхто з нас їй не заважав. Зрештою, зараз їй теж несолодко. Ручаюся, що будинок із садом припав би собаці набагато більше до душі. Та її думкою також ніхто не поцікавився. У цій сім'ї діти та собаки не мали права голосу.

Другий кросівок поцілив мені в гомілку.

— Агов, мамо, — обурилась я, — невже це конче потрібно? Наче тут і без того не досить безладу.

Мама вдала, що не почула моїх слів, і далі нишпорила в коробці для взуття. Лотті докірливо глянула на мене. Я насуплено опустила очі. Бракувало лишень того, щоб я тепер більше не могла нічого сказати.

— Он вони де, — мама нарешті знайшла те, що шукала, — пару чорних лодочок — і, тріумфуючи, підняла їх догори.

— Ну, звісно ж, це найважливіше, — ехидно мовила Мія.

Мама швидко взула туфлі й обернулася до нас.

— Я готова, можемо вирушати, — радісно прощебетала вона. Те, що ми з Мією уп'ялися в неї таким поглядом, від котрого деінде, певно, скисло б молоко, їй, здавалося, зовсім не заважало.

Лотті обняла нас.

— Ви впораєтеся з цим, мої крихітки. Це ж не перший ваш шкільний день.

